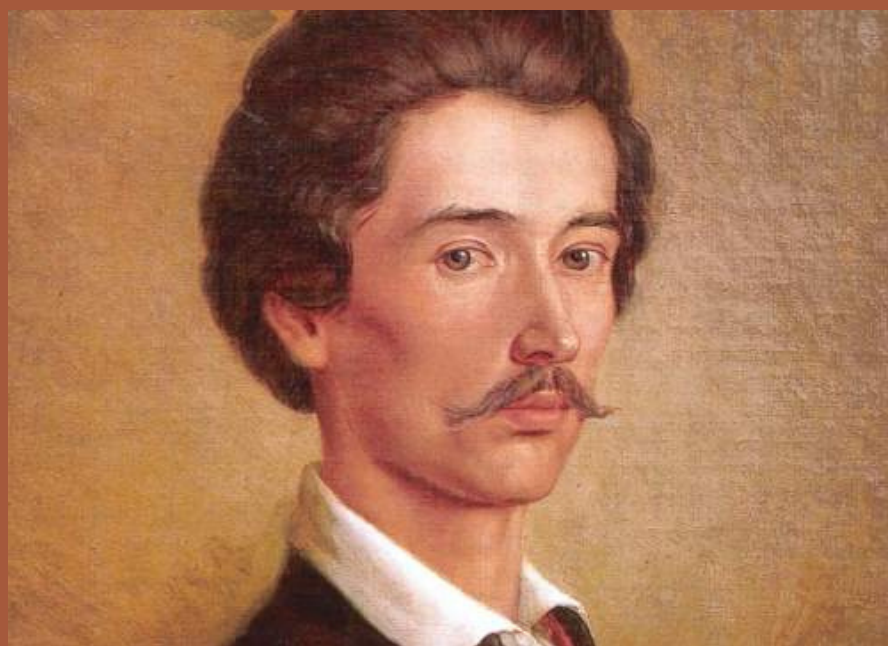

GYERMEKÉTKEZTETÉSI
ALAPÍTVÁNY

Petőfi nyomában...

Irodalmi és kulturális pályázat

2023

saját vers
parafrázis
fotó mese
kollázs
versmondás
alkotás
film
zene videó

Petőfi nyomában...
irodalmi és kulturális pályázat

Pályaművek beérkezése:
2023.02.27.-2023.05.01.

Jelentkezés:
petofi@gyea.hu

GYERMEKLÁNG

Pályázati anyagod és a nevezési díj beküldésével támogasd a GYEA munkáját!
Nevezési díj: 1500 Ft/alkotás

www.gyea.hu

A beérkezett nevezési díjakkal azokat a településeket és az ott élő családokat támogatjuk, ahol Petőfi is megfordult. Légy része egy jó kezdeményezésnek, írd, alkoss, építs, készíts, légy kreatív, és ezzel most másoknak is segítesz!

A pályaműveket szakmai zsűri értékeli. Két kategóriában (irodalmi és egyéb kulturális) hirdettünk I-III. helyezettet, akik a Gyermekétkeztetési Alapítvány kulturális nagykövetévé válnak, és 5.000-10.000 Ft közötti értékű könyvjutalomban részesülnek, valamint értékes ajándéktárgyakat kapnak.

<https://www.facebook.com/groups/httpsgyermeklang.hu>

A beérkezett pályaművekből válogatva egy ingyenesen letölthető kiadvány jelenik meg 2023 nyarán.

GYEA ALAPÍTVÁNY
GYERMEKÉTKEZTETÉSI ALAPÍTVÁNY
Támogatás az államháztartáson kívüli forrásból
Munkajogi adója: 1%-os
Adószám: 18049842-2-43

Gyermekétkeztetési Alapítvány

POSTACÍM

1203 Budapest, Mária utca 3.

EMAIL-CÍM

petofi@gyea.hu

HONLAP

www.gyea.hu

TELEFONSZÁM

+3612832510

FACEBOOK

@gyealapitvany

Kedves Olvasók!

Egy olyan színes kiadványt tartanak most a kezükben (persze csak virtuálisan), amelyben az idén, 2023-ban 30 éves Gyermekétkeztetési Alapítvány Petőfi nyomában... című irodalmi és kulturális pályázatának művei olvashatók, láthatók.

A pályázatot a Gyermekláng mozgalom keretein belül írtuk ki. Célunk kettős volt: megemlékezni a világon ma is egyik legismertebb magyar költőről, születésének 200. évfordulója alkalmából, ezzel is áldozva a kultúra oltárán.

A másik cél pedig az volt, hogy a költő életútjához köthető településeken segítsük a rászoruló családokat. Ennek érdekében a pályaművek beküldését nevezési díj kísérte. 1 500 Ft-ért lehetett nevezni irodalmi művel (saját verssel vagy prózával, esszével, esetleg parafrázissal), illetve egyéb művészeti alkotással. Érkezett a pályázatra Petőfi-tematikájú újság, fotó, rajz, mandala, festmény, animációs film, illetve több Petőfi-művet is elszavaltak rövidebb videók formájában.

A pályázók életkori és földrajzi eloszlása is nagyon színes. A legkisebb pályázók 9-10 évesek, a legidősebb 90 fölött jár. Érkezett pályamű az ország minden részéről, de még a határon túlról is.

Az alapítvány tevékenységének fontos eleme a tartós élelmiszert tartalmazó csomagok kiszállítása és osztása rászoruló, gyermeket nevelő családok részére. Idén olyan településeket is támogattunk, amelyeken Petőfi Sándor is megfordult, például Szalkszentmárton, Kunszentmiklós vagy a pályázat eredményhirdetéséül szolgáló Dunavecse.

Köszönjük mindenkinek, aki indult a pályázaton, és egyben gratulálunk is!

Dr. Keszy-Harmath Dániel
Gyermekétkeztetési Alapítvány
projektvezető

Báni Gyöngyvér: Idősikok (esszé)

szabadság <a vki(k)nek különleges helyzetet biztosító jogok összességéeként> → *ki-váltás* (pl. nemesi ~) | <mint az illemhez, előírásokhoz nem alkalmazkodó viselkedés> vál *szabadosság* | <fizetett:> *biz szabí*, <kül. pedagógusoké, nyáron> → *vakáció*

A szabadság szót ízlelgetve gondoltam végig, mit is jelent ez a szó, hogy szabadság?!?! Gazdasági-? tudati-? pénzügyi-? erkölcsi-? életviteli-? családi-? személyi-? politikai-? szólás-? vélemény-? irodalmi-? anyanyelvi-? információs-? gondolati-? vallási-? lelkiismereti-? művészi szabadságot? vagy valami egészen mást? Minden történelmi korban mást jelentett, mást üzent. Korok jöttek-mentek, változtak ugyan, de a szabadság vágya örök maradt.

Egyszer egy tanítvány megkérdezte Zen Mestert: „Sokat kell-e még várni arra, hogy a dolgok jobbra forduljanak? Hát!... ha várunk, akkor még sokat! - felelte a Mester.” Ezzel én is így vagyok!

A számítógép, az internet, az okos „eszközök” használata, ma már a mindennapjaink része. Elkényelmesedtünk?!?! Rendelünk, fizetünk anélkül, hogy a lakásból kitennék a lábunkat... Eljutottunk Neumann Jánostól a miniatürizált tabletig, laptopig, a digitális internetes (táv)oktatásig. A digitális szabadság üstökösként száguld előre, új területeket hódíva. A lyukkártyát, disc-et, cd-t, dvd-t, optikai lemezt felváltotta a háttértároló, a szélessávú internet, az „okostelefon” használata. Többek között ezt a pályázatot sem tudtam volna elküldeni a technika fejlődése, szabad szárnyalása nélkül. Utat tört magának!!! Erről 174 éve, az 1848-as forradalom és szabadságharc idején még álmodni sem mertek.

Mit tettek őseink azért, hogy ma egy kicsit szabadabban élhessünk? Folyton hadban álltak a megszállóik ellen és ez ma sincs másként. A történelmi határokat ide-oda tologatták az erősebb, erőszakosabb nemzetek a Világ térképein, ami nem mindenkinek tetszett.

A tapasztalat, a tudás és az ezek következtében kialakuló állhatatos vélemény szabatos és érthető megfogalmazásának készsége korábban tekintélyt generáltak. Az igazi sztárok ma a mégoly megalapozott vélemény megkérdőjelezésének bajnokai. Nem kell semmit bizonyítani, elég csak állítani. Nem kell bírói végzés, elég ha valaki ennyit kiállt: metoo! Nem kell az orvosprofesszor szakvéleménye, elég, ha sokan tagadják a kór létezését. Nem kell bizonyítani, hogy egy ország tömegpusztító fegyvereket gyárt, lerohanásához elég csak hangosan és folyamatosan, széles körben állítani. Megméretik az embernek fia, s ki mint vetett, azonképpen arat.

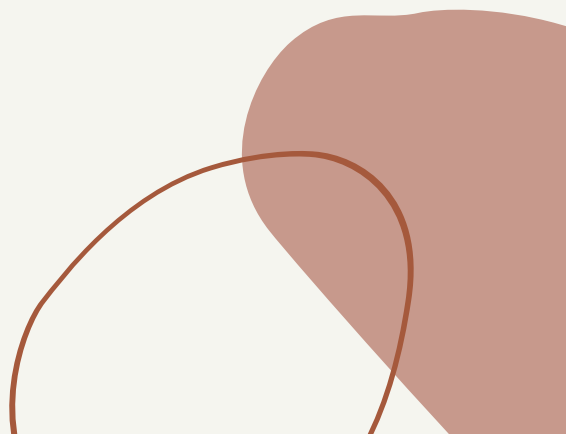
A 48'-as radikális értelmiségiek, a „márciusi ifjak” a Pillwax Károly kávéházában találkoztak, ahol eszmét cseréltek, utána pedig a kávézó előtti földes utcára kitett pamlagokon pihenték ki fáradalmaikat. Petőfi is sokszor megjelent a „világmegváltó” megbeszéléseken. Közben Jókai Mór és Arany János által is nagyra becsült lánglelkű költőnk országos és nemzetközi ismertségre tett szert. (Egyetlen költőnk, akinek összes versét kínaira fordították. 26 évébe sok minden belefért: írás, verselés, műfordítás, színészkedés. Angolból magyarra fordított pl. színházi kéziratot - Shakespeare Coriolanus c. művét). Hitt az igazi szabadság megvalósíthatóságában.

Petőfi szabadság utáni vágya mindennél erősebb volt. Megtalálta életcélját amiben feloldódhatott, amitől minden egyes nap repeshetett a lelke, példát mutatva ezzel a többi embernek is tenni akarásból, lelkesedésből, pedig nem volt mindig ünnepe. Ahelyett, hogy nyalogatta volna a sebeit, inkább hitt egy ügyében, amit szolgálhatott, amiért minden nap tehetett valamit. Beteljesedett jóslata. Életét áldozta a magyar szabadságharcért „.....a harc mezején”! Áldozta?!?! Elvették?!?! – csak nézőpont kérdése!!!

Petőfi Sándor példakép lehetne! Egyedüli értékmérőnek a tehetséget és a tudást tartotta! Lelke kapuja tárva volt, oda beléphetett vele minden szabadságra vágyó. A forradalom megtöltötte a szívét, a testét, az elméjét, a tudatát, a lényét. Életében a két legfontosabb dolog a szabadság és a szerelem volt.

Szabadság, szerelem!
E kettő kell nekem.
Szerelmemért fölálldozom
Az életet,
Szabadságért fölálldozom
Szerelmemet.

(Petőfi Sándor, Pest, 1847. január 1.)

Benne van az egész élete. A szabadság és a szerelem szavak számára nem csak egy-egy bejegyzés a szótár szószedetében!!!! Ha a gimnáziumi tananyagban csak ez az egy vers volna, akkor is megismerhetnék a diákok a teljes életművének lényegét. Tőle megtanulhatnák mi a hazaszeretet, mit takar ez a fogalom. Harc a hazájáért, a fia jövőjéért, egy szabadabb Világért. Bármelyiket is választotta volna, a végeredmény, a lényeg, a szabadságharc kimenetelén ez nem változtatott volna. Nem rajta múlt!!!....., - megtette ami megtehetett! Meglátásai, őszinte szavai, őszinte gondolatai, megérzései időtállóak és tökéletesen igazak ma is!

Vele együtt sok kortársa is részt vállalt a harcban, ki-ki a maga módján:

- Jedlik István néven született Jedlik Ányos, bencés szerzetes fizikus, sokoldalú természettudós, paptanár nemzetörként őrséget állt, árkot ásott, ott segített, ahol szükség volt rá.

- Liszt Ferenc zongoraművész zenéléssel segített. (Nem beszélt magyarul. Egyetlen szót tudott csak, a dal szót, de azt is két I betűvel.) A nagy zeneszerzőnk, zongoristánk megvalósította álmát. Szabad emberként utazott egész életében, sok időt nem töltött sehol. Ő anyagiakkal támogatta a forradalmat.

- Bolyai János a polihisztor magyar kutató matematikus, hadmérnök, zenész filozófus azonosult ugyan a forradalom törekvéseivel. Betegségei miatt nem vállalt hadi szolgálatot annak ellenére, hogy a magyar hadügyminisztérium felhívása rá is vonatkozott volna.

- Petőfi Sándorral együtt álmodott a múzsa, író, műfordító, költő, a szivarozó, nadrágot viselő feleség Szendrey Júlia, akinek a versei az Életképekben és a Napkeletben jelentek meg. Egyetlen magyar, akinek a hálás dánok az Andersen mesék magyarra fordításáért Koppenhágában egészalakos köztéri szobrot állítottak.

Júlia is aktívan belefolyt az eseményekbe. Francia sapkarózsa mintájára a szív fölé tűzhető, kívül zöld, belül piros (ma pont fordítva használjuk) kokárdát készített férjének elsőként, magának pedig nemzeti színű főkötőt. Március 15-én este már mindenki ezt a szabadság jelképét hordta, s azóta is ezzel ünnepeljük. Az 1849-es tavaszi hadjárat kezdetén röpiratot jelentetett meg a „Testvéri szózat Magyarország hölgyeihez” címmel, felszólítva az asszonyokat, hogy küldjék harcolni életük párját, s aki ezt nem vállalja, az nem érdemli a házastársi örömeiket sem. „Csak úgy legyünk övék, ha ők a hazáé!!!!”.

Szendrey Júliának ugyanolyan tragikus sors jutott, mint a férjének. A forradalom leverése után a hatalomtól nem kapott papírt az utazásaihoz, ezért Bem apóval kerestette eltűnt párját Petőfi Sándort. Évekkel később újra férjhez ment. Öt gyerekes anyaként még nem volt 40 éves mikor meghalt. Apja ellenezve mindkét házasságát (nem vett részt az esküvői szertartásokon). Júlia második házassága sem működött. Kedvéért tért át a református hitre, mégis válás lett a vége. Így talán érthető, hogy apja döntése értelmében miért a leánykori neve szerepel a fejfáján.

Ennek a harcnak ma sincs vége, a harc örök, erről szól minden a honfoglalás óta. Béke csak akkor lesz, amikor a szeretet hatalma legyőzi a hatalom szeretetét. Nekem ezt üzeni Petőfi Szabadság, szerelem című verse és nemcsak ez az egy vers, hanem egész életműve is. Meghallotta Voltaire XVIII. században írt sorait: "Minden ember bűnös minden jóban, amit nem tett meg" De meghallotta Deák Ferenc szavait is „... Magyarországot nem uszító gondolatokkal nyugtalanítva, hanem köznapi, hasznos jólétet gyarapító tettel sorával kell szeretni...”

Az emberek egykor az élet minden mélységében, annak teljes ismeretében léteztek, mert csak így tudtak megélni. Akinek nem volt fáradtságos munkával kialakított értékrendje, annak maradtak a mások által számító módon összetákolt trendek. Szabadság, vagy a lustaság diadala? És ez még nem a cselekvés, pláne nem a harc tere...

Szabad emberré attól válunk, hogy tudjuk kik vagyunk és nem attól, hogy vízióvá, hallucinációvá aljasítjuk magunkat, azt kergetve, hogy egyszerűek, és megismételhetetlenek legyünk. Merthogy ezt nem kell elérni. Ez az alap. Innen indulunk. Ezt kell kifejtenuk magunkban. Legfontosabb dolgunk minden időben. Nemcsak beszélünk a bizalomról, hazaszeretetről, a feltétel nélküli szeretetről, szabadságról, de ezek szerint élünk is. "Cselekedni erőnk szerint a legnemesbékért." A XXI. század embere szerint a 12 pont megvalósítása még mindig várat magára, van hová fejlődnünk.

Széles út, vagy keskeny ösvény.... Hányszor állt már elénk ez a választás. Közben sosem volt valódi választás. A választhatatlan szabadság nem választható... A fantázia offenzív, vagy defenzív? Ki miben hisz!!! Van e valaki, aki hagyományos tartalmakkal éli az életét? Mit tart fontosnak? Hová tart ez a folyamat? Keressünk pozitívumokat..."Aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni. Ottan kell azt megtanulni, hogyan kell a dudát fújni..." Minden korszak egy pillanattal kezdődik, egy szándékkal, egy lehetőséggel, nagyjából annyi igazságtartammal, mint ahogyan az álló óra is kétszer mutatja pontosan az időt naponta. „Ha barát kell, a legjobb leszek. Ha magányra vágysz, én a csönd leszek. És ember leszek, mert emberre vágysz: ki szeret, ki elfogad, s kit igaznak látsz.” (Charles Dickens 1812-1870)

Gondoljunk csak vissza arra, hogy az első, István nádor által megnyitott országgyűlést a Habsburgokkal kezdtük, de nélkülük fejeztük be, kimondva függetlenségünket. Habsburg éra történelemtorzításának célja az volt, hogy a magyar nemzet önértékelése, önbizalma csökkenjen, így kezelhetőbb, alsóbbrendű halmaz jöjjön létre. Célja biztonságosabbá tenni, gazdaságilag fosztogatva, katonailag terrorral, tudományban rosszindulatú félrevezetéssel az „übermens” Ausztria uralkodását és a "merjünk kicsik lenni" elmebaj érdekei mentén fenntartani ezt az állapotot!!!

„A nép amelynek erszénye más zsebében van, soha nem lehet szabad!”
(Kossuth Lajos)

Egy rövid időszakra felszabadult ugyan az ország ebből a tudati börtönből, ezután következett a bolsevik elnyomása pontosan ugyanezen módszerekkel. A civilizációknak egyik legfontosabb célja az izzadtság szag kémiai úton történő semlegesítése. Ez egy elég sokatmondó és nagy veszélyre figyelmeztető tény. Csak a mindennapos eltökéltségből, a haza iránti elkötelezettségből fakadó összefogás jelenthet némi biztosítékot. „A szabadság ott kezdődik, ahol megszűnik a félelem.” (Bibó István) Az elfutó víz sem siet, a sok akadály ellenére is mindig célba ér, de „a kő marad...”

Egyre inkább azt érzem, hogy ez a mai kor inkább az elvonulás ideje, mert fertőz... Nem ma kezdődött, de az ipari forradalomnál, meg a nagy francia elsötétedésnél már tartott, Széchenyi, Semmelweis kivégzésénél, a világháborúknál fokozódott... egyre mélyebbre süllyedtünk a bolygóval együtt. Aki nem tud büszke lenni az elődeire gyökeretelenné válik. Végző soron ez az oka annak, hogy ennyire könnyen kapható az akár az erőszakosságig menő gyűlölködésre. Aki előttünk járt az úton, és szeretett minket, felelősséget érzett irántunk, nemcsak beszélt, de tette is a szabadságunkért...

A ma embere fél megkarcolni egy telefont, de szájfestéssel, szájkaratézással nem fél megmarni egy másik ember lelkét! Kártékony és haszontalan, mert a kötelességei helyett a jogaival foglalkozik, és többet követel mint amennyit teljesít. Szépeket mond, lehetőleg hihető dolgokat, de konkrétan nem tesz semmit. Az önző ember látszik önzetlennek, mert pontosan tudja, mit kell tennie azért, hogy önzetlennek látszódjon. Például képes bárki alkotó törekvéseit önzésnek, saját előnyfigyelő passzivitását önzetlenségnek feltüntetni. A jelenségek szűk, felületes dimenziójában mozog, mert egyébként nem tud élni. A szűk látókör nem szabadságot hoz, hanem a tudás hiányának börtönét. Élni? ez annak számít? nem tudunk kijönni belőle, mert sem a kulcsot, sem a zárat nem ismerjük fel, pedig ott van mindkettő, mert bennük a cél is és a kulcs is csak használni kellene. Olyan világot élünk, hogy senki nincsen ráutalva senkire, mindenki valahogy magában megél, vagy úgy is lehetne mondani, hogy mindenki csak magának él. Magányos lett az ember, társas-magányos, s ahogy nézem a világ folyását, még csak ezután lesz egyre magányosabb.

Építeni kell, de nem lehet úgy építeni, hogy beteszünk a falba egy téglát, majd kivesszük azt onnan. Építeni, fejlődni úgy lehet, ha többet adunk, mint amennyit kapunk. Így lehet csak a semmiből valami. Így lesz az álomból gondolat, a gondolatból terv, a tervből végül valóság. Egyáltalán a mai bemondáson alapuló világban nehéz felismerni a farkast a nagymama főkötőjében, vagy a farkas fasírtot a tányéron. Ábrándokat kergetve időnként fordul a kocka, és az ábrándok kergetik őket. Csak a döglött hal úszik arra, amerre a víz viszi, az élő hal arra úszik, amerre ő akar, de figyeljünk a döglődő lóra is, akihez sem jó közel állni, mert nagyot tud még utoljára rúgni! – akár két lábbal is!!!! Ezért fontos felismerni, és követni a helyes utat, a farkasokat pedig elzavarni..., hogy ne kelljen utólag igazat adni, belátni, megbánni... esetleg bocsánatot kérni a hibákért, vagy a történészek újabbnál újabb változó magyarázataért.

Nagy Gáspár Gyönyörű bűnt című versében így foglalja össze:

Torkig hull a koronatűz,
derékig füröszt a fájás;
szenes húsomba kényszerítik
fogaitok árulását.

A homlok nem perzselődik,
idegeim rághatatlanok;
hát iszonyúbb kint viselek
annál, mit reám szabtatok.

Gyönyörű bűnt hagytam rátok,
a lázadást, mely több mint Dózsa György;
mit bánom, ha több az áruló,
de lázadót is teremjen e föld!

Rettenetes teher látni, hogy hova tart a világ, és felfogni, hogy nem tudsz tenni ellene semmit. Nem azért, mert nem lehetne, nem azért, mert nem tudnád, hogy hogyan, hanem azért, mert nincs kivel, bár lenne kiért. Márpedig akarata ellenére senkivel sem lehet jót tenni. Érdemek nélkül nehéz érdemelni. Mégis sokan ezen igyekeznek. Szerezni valamit, amit nem érdemelnek. Sajnos ez többször sikerül is, jóval többször, mint ahányszor károkozás nélkül lehetséges lenne. A szűk, vagy a bő cipő egyaránt feltöri viselője lábát. Az aránytalan tér feltöri a lelket, beteggé tesz. Ezért tartunk arra, amerre most tartunk. Az emberek akarni megtanultak, de törekedni nem. Ha törekednének, elérnének valamit. Az akaró emberek csak akarni, csak elvenni, csak megszerezni tudnak.

Elveszem, pont!! Ezek az elvi szempontjaik...

Kívülállók egészen mást gondolnak rólunk. Szerintük mi valamilyen, idegen bolygókról idekerült „csodabogarak” vagyunk:

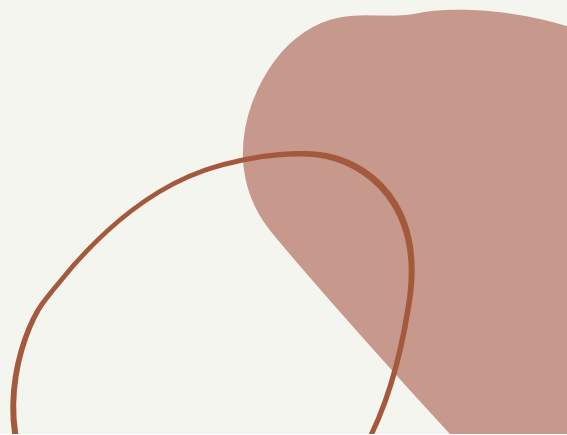
- Isaac Asimov író, biokémikus mondta rólunk egy interjúban:

- „Az a szóbeszéd járja Amerikában, hogy két intelligens faj létezik a Földön: emberek és magyarok.”

- Enrico Fermi Nobel-díjas atomfizikust szerint is megkérdezték, hisz-e a földönkívüliek létezésében, így válaszolt:

- „Már itt vannak közöttünk... magyaroknak hívják őket!!!!”

A szabadságról nem elég álmodni!!!! tenni is kell érte!!!!... A haza szeretete olyan mint a sivatag, egy kézzel meg nem fogható valami, ami milliárd apró homokszemből áll össze, egy törékeny „kámforvirág”, amivel óvatosan kell bánni!!!!!!

Én megpróbálok teljes életet élve tenni nemcsak magamért, hanem másokért is. Megadtam és megadom magamnak és másnak azt a minőséget, amit tudok, a legjobbat... Merek szabadságról álmodni, így van értelme, van jelentése, van célja az életemnek!!!! Álmodozásaim közben rájöttem, hogy a szabadság, ha csak kis lépésekben is, de megvalósítható.

Petőfi Sándor: Voltak fejedelmek

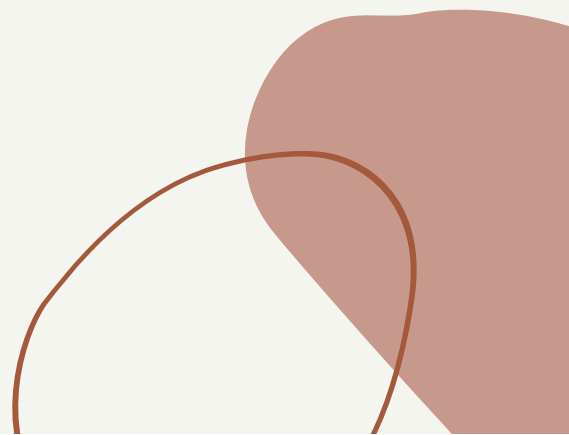
Voltak fejedelmek,
Akiknek emlékoszlopot emeltek,
Magast és fényeset,
Mely hirdeté nagyságukat,
Mely hirdeté jóságukat.
És hol van az oszlop?... elesett!
El kellett esnie,
Mert hazugsággal volt tele.
Az idő igaz,
S eldönti, ami nem az.
Ott áll a sír most emléktelenül,
Az eltörött helyett mást nem tevének...
De nem! hisz örök átka nemzetének
Sötét oszlopként rajta nehezül.

Szalkszentmárton, 1846. március 10. előtt

Több mint 53 éve élek boldog házasságban. A galamb nem repül a számba, azt a galambot nekem kell megfogni és megsütni, nem a csodára várni...

Sok területen adhattam produktumot, hatást, figyelmet, kapcsolódásokat és ezért az élet gazdagon megjutalmazott, de az élet láncszemeit pontosan illesztve minden nap tettem is érte.

Egy ideig nagyon zavart, sőt fájt, hogy a társadalom a "jelenségemmel" nem igazán tudott mit kezdeni. Nem talált számomra skatulyát, amibe bele tudott volna tuszakolni. Választó polgárként úgy érzem, hogy én csak egy személyi igazolványszám, egy személyi azonosítószám, egy adószám, egy TAJ-szám vagyok, aki nem lett a 126. ismeretlen senkiből ismert senki Mára viszont ez az egyik legjobb állapot, amit el tudok képzelni.

Ápolom a múltat, amely a jövőt biztosítja nemcsak számomra, hanem szeretteimnek is. Így nőttem fel, ezért tudom igazán értékelni ezt a szenvedélyes, álmokkal teli, nehéz életet. A világ nem fog jobban szeretni attól, hogy jó ember lettem, de a „szürke” mindennapokban nyugodtam alszom, mert megtettem mindent azért, hogy ez a világ – ha kicsit is -, de jobb legyen.

Végtelen hála van a szívemben, hogy az alkotás örömeivel, kivételesen értékes meglátásokkal megajándékozott az élet. Nincsenek igazán szavak... csak hála és köszönet!

Háborúban születtem, 56'-ot a Kilián laktanya melletti házban éltem át. Rendszerek, válságok, járványok, egyéb bajok jöttek-mentek, de mindig a szabadságról álmodtam! Ezt teszem ma is ebben a felfordult világban.

Büszke vagyok arra, hogy magyarnak szülehettem és hogy ebben a zenében, képzőművészetben, nyelvben, történelemben gazdag országban élhetek. A festőművész férjem, a barátaim és a családi asztal körül ülő 13 fős nagycsaládom mindenért kárpótol. Maradandó, igazi értéket képviselnek.

Az élet gyönyörű, csak néha rosszul van csomagolva, de ha elég kitartó vagyok azt is ki tudom cserélni egy sokkal jobbra... Akár többször is...

Petőfi bolyongó lelkének üzenem, hogy forradalmi hevületű szavai ma is élnek, ma is aktuálisak: "Lehető legtöbbet nyerni és lehető legkevesebbet veszíteni!"

A Magyar Nemzet él, él és élni fog! Elnyomók és elnyomottak háborúja zajlik ma is. A helyzet azóta sem sokat változott. A demokrácia, jogállam, emberi jogok és még több más általánosan elfogadott alapelv álcaként szolgál a geopolitikai érdekek érvényesítésében. Ezzel lehet manipulálni, egymásnak ugrasztani, rábírní arra, hogy öljék egymást. Ideológiák és elvek mögé bújtatott érdekek és a pénz mozgatja a világpolitikát. Remélem a gyerekeim, unokáim, dédunokáim már egy szabadabb, boldogabb világban élhetnek...

Csak egyetérteni tudok Reményik Sándor szabadságvágyával!!!! Nem volt gimnáziumi tananyag a „Nem nyugszunk bele” című verse.

Vajon miért???????????

A költő maga válaszol a kérdésre:

"Téli szél a tar gallyakat fújja
Mint az Isten égre tartott ujja
Mint megcsúfolt, kikacagott álom
Állunk egyedül a nagy világon.

Elvették s most véle nagyra vannak
Törött véres kardját a magyarnak.
De még minden nép a sírját ássa
Van szava, hogy világgá kiáltsa

Csak mi, csak mi ne verjük kebelünk
Csak mi, csak mi ne emeljük fel fejünk.
Tiporhatják szűz tiszta igazunk
Csak mi, csak mi ne hagyjuk el magunk.

De hirdessük gúzsba kötött kézzel
Sebes ajkkal, lázadó vérrel
Idézve menny, pokol hatalmait
Hogy béke nincs, hogy béke nincsen itt.

Kezünk bár nem pihen a kardvason
A szíveinkben nem lesz nyugalom.
Jöhetnek jövő századok s megint
Csak felszakadnak régi sebeink.

E sebek és e fájdalom örök.
Ettől vonaglik minden magyar rög
Ettől vérez ki majd nyomunkba hág
Ettől nem gyógyulnak az unokák.

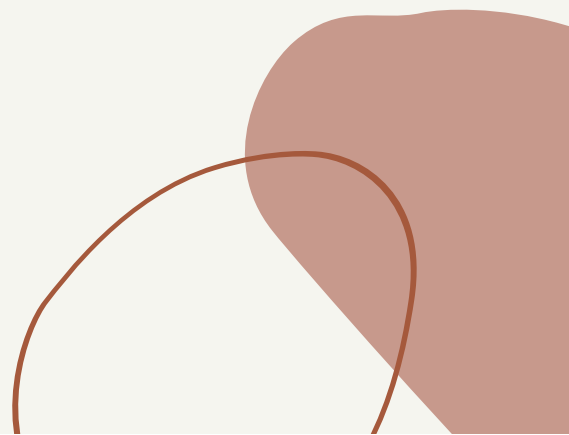
Tátra erdők ettől zúgnak-búgnak
Ettől reszket lelke minden zugnak
Puha szívek kővé ettől válnak
Kemény kövek élő szívként fájnak.

Amíg élünk ettől fájunk, égünk
Sírban ettől nem lesz pihenésünk
Ettől szorul a kezünk ökölbe
Ettől sír a gyermek anyaölben.

Fenyőmadár behavazott fákon
Száras haraszt téli pusztaságon
A folyók, a fák, a füvek szelleme
Minden süvít, mi nem nyugszunk bele.

Most Lomnic ormán rakjunk nagy tüzet
Versailles-ig lobogjon az üzenet
Hogy megroppant bár karunk ereje
Nem nyugszunk bele, nem nyugszunk bele."

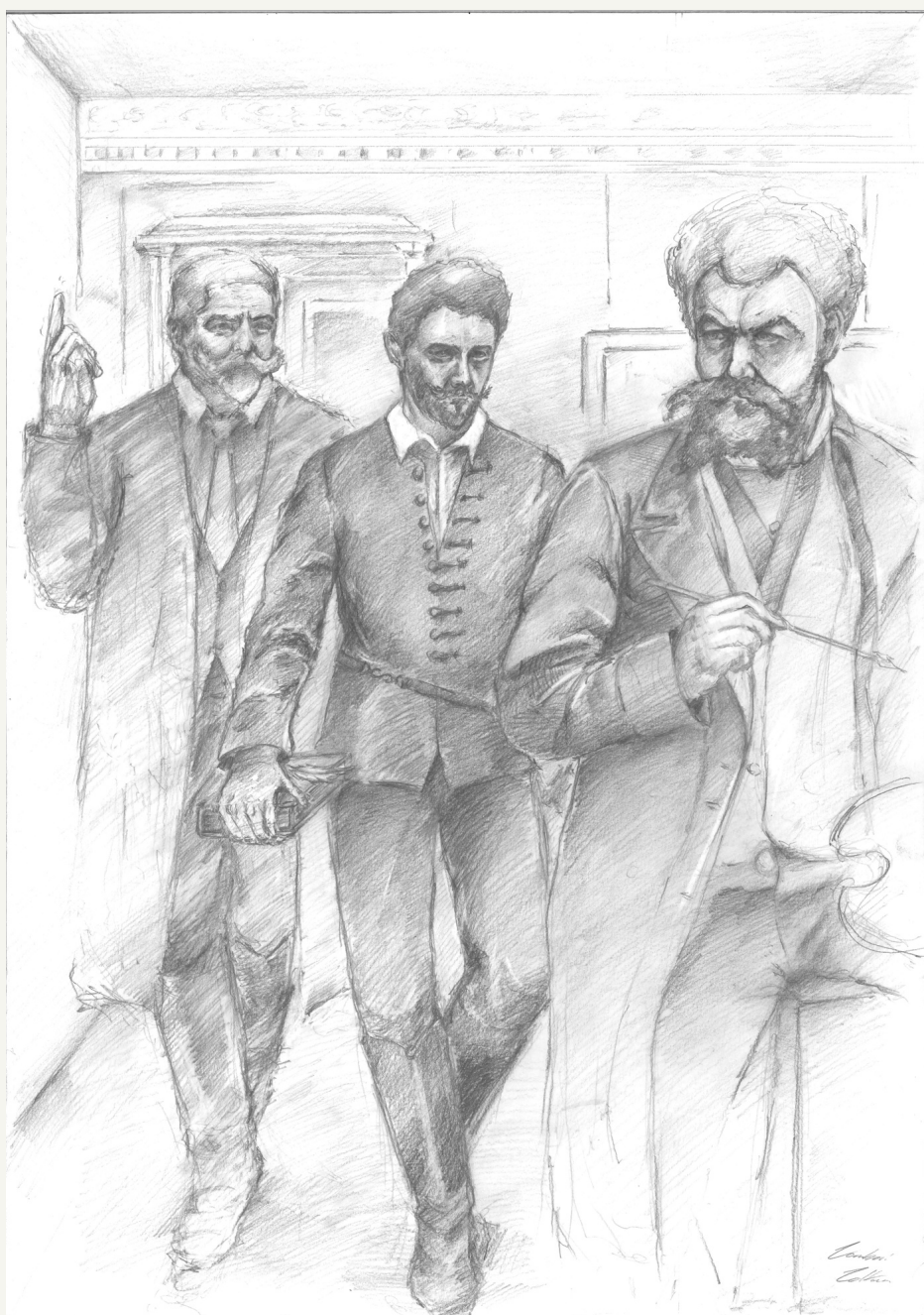
Elgondolkodtató!!! Tanuljunk belőle...

KULTURÁLIS-MŰVÉSZETI KATEGÓRIA

Zombori Zoltán:
*A nagysok virtuális találkozója -
Petőfi, Munkácsy és Benczúr Párizsban*

Kristófné Vidék Margit: Könyv-varázs

Petőfi Sándor: Szomorú éj
"A könyvet szép, de csalfa tündér lakja;"

"A könyvet szép, de csalfa tündér lakja;"
lapjain világok szépsége tárul,
itt-ott hallatszik csak sikolyok hangja,
sorok között ígéret-varázs lapul.

Susogó lapokon andalgó remény,
boldogság madara szökken magasba,
szívhez szól, szomjat oltó a költemény,
könnycsepp vajúdik betűkre akasztva.

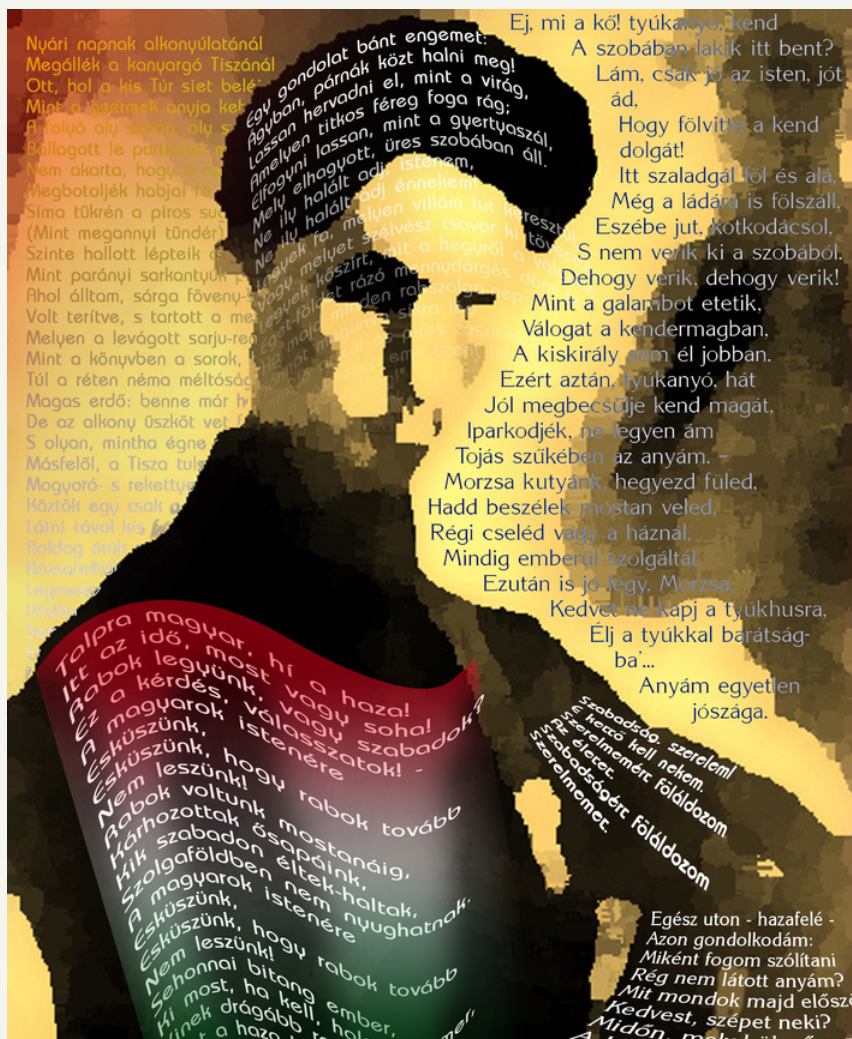
Tovaillanó percek tinta-kékre
festik a hömpölygő bús gondolatot,
belőle kortyol múzsa öröme
a lélek, szófürtökön lágy sóhajok.

A sorok között üzenetek várnak,
olvasd a verset zenélnek a betűk,
történetekben csodák kapnak szárnyra,
lángszínű alkonyt csend ölel keserűn.

Keczely Gabi: Kedvenc verseim Petőfi Sándortól (montázs)

Dobrosi Andrea:
Apámhoz / fiamhoz

Apámhoz

/Petőfi Zoltán Petőfi Sándorhoz/

Nézd Apám, mivé vált fiad,
hiába messzire mentél...
de én őrzöm a kardodat,
elfeledni képtelenség!

Mert nekem is jut színésznő,
kitől a lelkem lázban ég,
és ki egyre szerelmet sző,
fülemben sűgva: játssz ma még!

Én meg igencsak jól hallok,
engem is a szívem vezet,
színpadra álltam - na látod? -
gyermeked vagyok, gyermeked.

Végül felültél a lóra,
de üresek lettek rónák,
mégis ugyanaz a nóta;
énekli Petőfi Zoltán.

Fiamhoz

/Petőfi Sándor Petőfi Zoltánhoz/

Hiszem, hogy hűnek lenni érdemes,
ó, Gyermek - nincs hiába semmi sem!
És nincsenek fölösleges körök,
mindennek oka van, mert létrejött.

Hiszem, hogy hinni, mindig hinni kell,
ha más lenéz, valaki rád figyel,
elesettet elér az oltalom,
egyszer elérkezik egy tavaszon.

Hiszem, hogy szeretni oly szép erény,
a legkitartóbb pedig a remény,
egy láng, amelynek fényét hordozod,
mint valamit, ami feloldozott.

De a legjobban tebenned hiszek,
ahogy a fáklyát magaddal viszed,
mert a fény fiam hozzád tartozik,
ismerd meg jobban Petőfi Zolit!

KULTURÁLIS-MŰVÉSZETI KATEGÓRIA

Kádi Péter: Petöfi (akrilfestmény)

*Molnár-Szirterei Regő:
Nem fogad be engem a
világ (parafrázis)*

Nem fogad be engem a világ!
Nem tartozom közénk,
Egy embernek végül
Mi marad menedékül,
Ha az egész világ megkékül?
És miért érzem úgy,
Hogy egy új, fényesebb út
Vár rám a másik oldalon?

Költő és polgár vagyok.
Mint költő mi boldog!
És mint polgár lelkesen
Mily megbánást hordok!
Versem szomorúnak írom,
Ha a tükörhöz fordulok.
Versem boldognak írom,
Ha a nagy elődre gondolok.

Lelkesen a költészet
Lelkesedése,
Fejemben a kötelességek
Lehúzó ereje;
Így versemet majd vérrel
Írom meg ezután,
S majd egy új nemzedék könnye
Elmossa a kárt.

Baranyai Vivien szavai

Miért vagy oly kevély, te palota?
Uradnak fényében kevélykedel?...
Azért van rajta gyémánt, hogy szive
Mezítelenségét takarja el.
Szakítsd le a cafrangokat,
Mit rá szolgálja aggatott,
S nem ismeresz isten munkájára,
Oly nyomorúság marad ott.

S hol vette gazdád ama kincseket,
Mik semmiből őt mindenné teszik?
Ott, hol a héja a kis madarat,
Mit szétszakít, melynek vérén hizik.
A héja vígan lakomáz,
S szomszéd bokornak fészkekben
Madárfiúk zokognak, várván
Anyjokra, mely meg nem jelen.

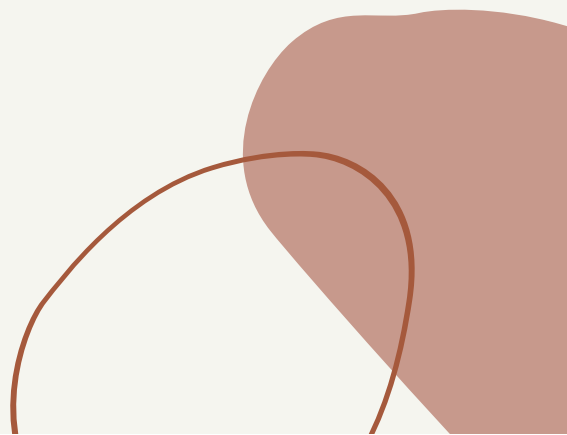
Fitogtasd csak, te gögös palota,
Az orzott kincsek ragyogásait,
Ragyogj csak, ugysem ragyogsz már soká,
Meg vannak már számlálva napjaid.
S kívánom, hogy minél előbb
Láthassam omladékodat,
S hitvány lakóid összezúzott
Csontját az omladék alatt! - -

S te kis kunyhó a magas palota
Szomszédságában, mért szerénykedel?
Miért bújtál a lombos fák mögé,
Azért-e, hogy inséged földjed el?
Fogadj be, kis sötét szoba;
Nekem nem kell szép öltözet,
De szép szív... s a sötét szobákban
Találni fényes szíveket.

Szent a küszöb, melyen beléptem én,
Oh szent a szalmakunyhók küszöbe!
Mert itt születnek a nagyok, az ég
A megváltókat ide küldi be.
Kunyhóból jó mind, aki a
Világnak szenteli magát,
S a nép mégis mindenfelől csak
Megvetést és inséget lát.

Nem féljete, szegény jó emberek,
Jön rátok is még boldogabb idő;
Ha mult s jelen nem a tiétek is,
Tiétek lesz a végtelen jövő. -
A földre hajtom térdemet
E szűk, de szent földél alatt:
Adjátok rám áldástokat, s én
Rátok adom áldásomat!

Petőfi Sándor
Palota és kunyhó

Hernádi Bence: A XXI. század költői

Ne mártsa már tollát tintába,
Ne rángassa kis egerét,
Ki ezért tiszteletet várna,
Hogy megteszi a nehezét,
Ki minden szót átír vigyázva,
Hogy tán sok lesz a "temetés",
Ki önszántából nem kiáltja,
Férfinak kell egy feleség!

Az hiába ír, nem lesz boldog,
Míg teve ér át tű fokán,
Sőt arra ő még sosem gondolt,
Miért is ég a tűz soká,
Az nem érthet meg semmi dolgot,
Vagy mit jelent a bűn, pogány,
Egy életen át lehet szorgos,
És ha elalszik üsd tokán!

Ilyen ember másból nem érthet,
Azt hiszi éli hajnalát,
Felhúzza magára a vértet,
Kontyba is fogja nagy haját,
Tőle más akármit is kérhet,
Megtette ő rég hajdanán,
Bárki követhet el egy vétket,
De rájöhetne: marhaság.

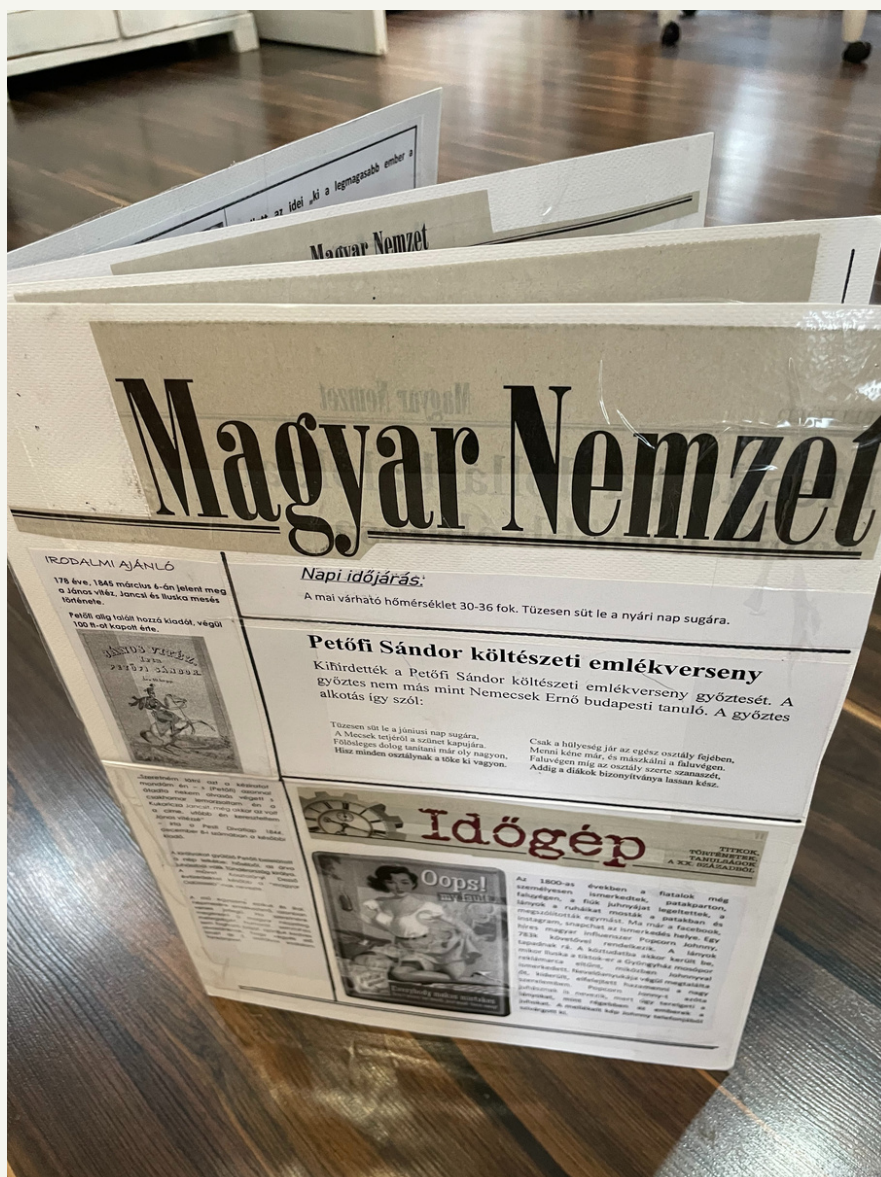
Népünk inkább Lackfit hallgatna,
Másra, többre nincs is igény,
Az ember gyorsan meghalhatna,
Ha beköszönt kortárs idény,
Más szavára már nem adhatna,
Pedig nem becses a tiéd,
Más költőnek nem maradhatna,
Ha hallja jóéjtpuszigéd.

Mert amit a versekkel tettél,
Nincs az alól feloldozás,
Te azt hiszed gyermekké lettél,
Régen hibás elgondolás,
Ha egyszer pár jó leckét vettél,
(Bölcsebb lesz a megfontolás),
Hogy mennyi sok embert rászedtél,
Nem segít a palástolás.

Úgyhogy most már itt végetérünk,
Cselekedj ahogy akarod,
Csak ne légy kegyetlen mivélünk,
Inkább mondd meg, ha zavarok,
Persze közel sem annyit éltünk,
Így aztán csendben maradok,
Csak mondd nem hiába regéltünk,
Petőfi után szabadon.

(parafrázis Petőfi Sándor: A XIX.
század költői című verse alapján)

Beck Flórián: Petőfi emlékijság

Teohom Zsolt:

Nem zeng e dal

Skalpra marad, híg a „Haza”!
Írt az idő, fogy a magyar.
Rabok vagyunk, vágy-szabadok,
Ez az érdek, ráfázhatunk!
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy vakok tovább
Nem leszünk!

Raboltak már mostanáig,
Kifosztották unokáink,
Kik szabadon nem élhetnek,
Szolgák szülőföldön lesznek.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy vakok tovább
Nem leszünk!

Sehol ennyi bitang ember,
Ki korrump, ha kell, ha nem kell,
Kinek drágább Royce-érzete,
Mint a maga becs'ülepe.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy vakok tovább
Nem leszünk!

Fényév a távolság Nyugattól,
Sikkasztanak napestig itt attól,
Láncot csak nyakukba hordnak,
Szólíthatod nyugodtan „lordnak”.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy vakok tovább
Nem leszünk!

A bárgyú nép megint jó lesz,
Négyévente ha reánk tesz,
Mit ránk kentek a láz adók,
Lenyeljük, hadd gyalázzatok!
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy vakok tovább
Nem leszünk!

Hol siratjuk a múltunkat,
Elmondjuk minden bűnkat,
És áldjuk az eget érte,
legyen kenyér a jövő hétre.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy vakok tovább
Nem leszünk!

/Parafrazis Petőfi Sándor Nemzeti
dal című versére/

Balla Adrienn fotói

A képek Szalkszentmártonban a Petőfi Sándor Múzeumban készültek.

Holéczi Zuzsa: A mi Petőfink

Ma Petőfi Sándorra emlékeztünk az alkotókörben, melynek 5. éve vagyok a tagja. Amikor szóba került, hogy hova is született költőnk 1823. január 1-jén, Katika - aki magyartanár - határozottan állította, hogy egy kiskőrösi parasztházba, ahol egy kicsi, fekete hajú asszony kiáltott föl, míg vajúdott. Szlovákul jajongott, mert ugyan magyarul beszélt napközben, de az ima és a sírás gyermekkorá szavait szakította föl benne.

Egy másik tanárnő szerint - aki Erdélyben született és ott is kapott tanári diplomát, tehát valószínűleg más forrásból merített - maga a költő Kiskunfélegyházát vallja szülőhelyének, ahová a lexikonok szerint csak kétéves korában költöztek. És hogy miért is? A tanárnő magyarázata szerint azért, mert 1820 körül Kiskőrös tisztán szlovákok által lakott település volt, és a költő hovatartozását akarta kifejezni azzal, hogy gyermekkorának színhelyét nevezi szülőhelyének. Mert Kiskunfélegyházához köti majd a kis Petrovicsot a gyermekkorá, hol bal kézzel dobta a labdát, és nem volt hallása, ha énekelt.

Amikor ő itt tartott a történetmesélésben, és csendesen megjegyeztem: Editkém, szeretném megemlíteni, hogy Petőfi Sándor szülőhelyéért való harcból szülőfalum Jakabszállás sem maradhat ki. Az első írásos feljegyzések erről 1965-ből (Somfai György Jakabszállás egyik legelső tanítója nyomán, veje Palánkai István igazgató-tanítótól származnak): Derdák György - Jakabszállás 104 évet élt tanítója - állította, hogy Petrovicsék Kiskunfélegyházáról nem Kiskőrösre, hanem Szabadszállásra - igyekezve Jakabszálláson haladtak át. (Jakabszállás ekkor még nem volt önálló település. A jakabi puszta „Szabad-Jakabszállás” néven, a szabadszállási redemptus gazdák által megváltott területként, még felosztatlan birtok, közös legelőként szolgált. A szabadszállási birtokosok, köztük a Petrovics család jószágai számára). Rövidebb út nem lehetett Félegyházáról lakóhelyükre, mint a Jakabszálláson át vezető út. Itt az 54-es út menti régi cseretelep helyén lévő csárdában szálltak meg, és itt született meg 1823. szilveszter éjszakáján Petőfi Sándor.

A jakabszállási öregek ezt hittal vallják. Ezt táplálja az a sok leírás, mely Petőfi Sándor születését úgy írja le, hogy az útközben egy csárdában történt.

Beszélgető társaim meglepődtek, de nem mondtak ellent... valóban többször felmerült már ez a verzió is, hogy a kocsi rázkódásától vajúdni kezdő asszonnyal meg kellett állni útközben egy csárdában, ahol a fiuk meg is született. Mivel ekkor még Jakabszállás nem volt önálló település, nem jegyezheték be születési helyként, ezért édesapja később ott anyakönyveztette, ahová evangélikusként tartoztak – vagyis Kiskőrösön. Beszélgetésünk ezután a gyermekkorára terelődött, amiről Katika mint magyartanár sokat tudott. Elmondása szerint alig ötévesen már megkapta első olvasás- és írásleckéit. Apja – szerteágazó üzleti vállalkozásai, ismeretsége és rokonsága szerint, és anyagi helyzetétől függően - gyakran változtatta fia iskoláit. Az elemi iskoláit Kecskeméten végezte, ez akkoriban 3 évfolyamot jelentett. (Hrúz rokonság révén.)

Félegyháza kiadott egy Értéktári jelentést arról, hogy Petőfi ékes félegyházi tájszólásban beszélt. Ez a feltételezés kétségbe vonható, mivel Félegyháza jász betelepülés, máig hangzatosan palócosan á-zó a nyelvjárásuk. De Petőfi nem ezt beszélte! Verseiből is jól kitűnik a felső-kiskunsági (Kecskemét –Szabadszállás) ő-ző nyelvjárása: Gyönyörű példaként lásd: Petőfi Sándor: Hírös város az Aafődön Kecskemét.

Való igaz, hogy Petrovicsék gyakran jártak Félegyházára, az üzleti kapcsolatok mellett a rokoni kapcsolatokat is ápolván. hiszen Petőfi édesapjának a nővére Petrovics Borbála már korábban oda ment férjhez, de nem ott, hanem két és fél évig Kecskeméten tanult, ahonnan 1831 őszén édesanyja elvitte a tolna megyei Szentlőrincre. Az itteni ágostai hitvallású evangélikus algimnáziumban iskolázott 1833 nyaráig. Atyja szívesen költött a tanulmányaira, hiszen mint nagyratörő és sokoldalú vállalkozó nagy tervei voltak vele. (Főként szabadszállási, de vidéki üzletei, bérletei, malom, mészárszékek, vásárosbolt, vendégfogadó, korcsma, bormérés, csárdák bérlete mellett temérdek állatai és földbérletei is voltak (azt a jakabszállási Harkai Erikától – a falu értéktárának létrehozójától, nyugdíjas könyvtárostól - tudom, hogy temérdek jószágait többek között Jakabszállás területén is legeltették.) Petrovics István nem mindennapi szerencsével vállalkozott ezidőtájt, így a kis Sándort az 1833–1834. iskolai évre az evangélikusok pesti gimnáziumába vitték, a következő évet szintén Pesten töltötte, a piaristák gimnáziumában.

Szerencsés irányt adott fejlődésének aszódi iskoláztatása. 1835 ősztől kezdve három iskolai évet töltött Aszódon, itt Koren István tanár keze alatt jeles tehetségű, szorgalmas tanulónak bizonyult. Az aszódi evangélikus algimnáziumban a kis diák elolvasta az iskola könyvtárának majd minden kötetét, elég jól megtanult latinul és németül, magyar stílusa annyira kitűnt, hogy tanára őt bízta meg, 1838 nyarán, az évvégi búcsúzó szöveg megírásával.

A tizenötödik évében járó ifjú versben oldotta meg feladatát s három évi aszódi iskolázása után a legszebb reményekkel távozott szülei lakóhelyére, Szabadszállásra. Otthon nagy szomorúság várta. Atyját súlyos anyagi veszteségek érték, pöreit elvesztette, az 1838-iki tavaszi árvíz végzetes kárt okozott vagyonában. Ettől kezdve már csak szűkösen áldozhatott fia taníttatására. Petőfi Sándor 1838 őszén beiratkozott a selmecebányai evangélikus líceumba; az elsőéves rétorok közé vették fel.

Tanulmányaiiban csakhamar hanyatlani kezdett. Aszódról kitűnő osztályzatú bizonyítványt vitt magával, de új iskolájában hanyag tanulónak mutatkozott: egyik tanára elvette kedvét a tanulástól. Ez a tanár nem tudott magyarul, gyűlölte a magyarokat, a magyar ifjúsági önképző társulat ellenében megalapította a tót irodalmi kört, ápolta a szláv összetartás érzetét, a nagyobbára tót és német tanulóifjúság között elhintette a nemzetiségi villongás magvait. Petőfire annál inkább neheztelt, mert a faját megtagadó szlávot látta benne.

A költő a magyar önképzőkörben lelkesen szavalt, bírált, verseket írt, részt vett az irodalmi vitatkozásokon; sokat olvasott, főképp Gvadányi József, Csokonai Vitéz Mihály, Vörösmarty Mihály munkáiból, és a színészet iránt is felfobbant érdeklődése. Buzgón látogatta a városban időző német színészek előadásait, esténként elmaradt hazulról s hogy karzati jegyét megválthassa, pénzzé tette holmiját. Házigazdája, rossz szemmel nézte kimaradozását, bevádolta tanárainál, atyját is értesítette. Tanárai megdorgálták, apja fenyegető levélben fejezte ki méltatlankodását.

Tanulópályája rosszul végződött. Panszláv tanára az 1839 február elején tartott félévi vizsgálatok alkalmával a magyar történelemből megbuktatta, a többi tárgyból is gyöngye eredménnyel vizsgázott. Atyja most már sorsára bízta, megtagadott tőle minden támogatást. Megkezdődött vándorélete. Az iskolából kimaradt, csikorgó téli időben elindult Pest felé. Nyugtalan kóborlásai során a szegénység és a tehetség hajtotta. Vándorszínészként tengette életét, és közben sorra születtek csodás versei... Milyen jó, hogy Vörösmarty felismerte zsenijét és felkarolta!

Tudjátok, mit mondott róla Esterházy Péter? – kérdezett közbe az alkotókör vezetője - „ha élne: légtornász volna”. Talán fiatalos mókázó kedve, diákos "csínytevései", veszélykeresése alapján gondolta, hogy a levegő ura lenne. Hisz a szabad szárnyalás lenne mindene... a szárnyalás, amely lassan tetterős forradalmárrá tette, és a szabadság harcosává vált.

A többit már a történelemből ismerjük. Az 1848-as szabadságharc idején tanúsított hősiességét, az erdélyi harctéren történeteket. Marosvásárhelyről 1849. július 30-ikán indult el, hogy Bem tábornok csapataihoz csatlakozzék, 31-ikén reggel Segesvár táján elérte az oroszokkal küzdő honvédeket; és még aznap délután eltűnt a csatatéren. Vajon egy tömegsír nyelte el, amikor az orosz ezred szétszórta Bem seregét, vagy fogolyként orosz földre hurcolták? Örök talány marad...

*Rába Ildikó Mariann:
Petöfi Sándor nyomában*

Ködben úszott a Duna partja, ahogy a felszáradó harmat találkozott a még hideg áprilisi hajnallal. Olyan idő volt, amikor csak azok járták az utakat, akiknek fontos dolguk volt és azok merészkedtek ki, akik az állatokat rendezték az istállókban. Ebben a csontfájdító időben mérgesen abrakolta a lovakat az öreg kovács, aki dühében szidta az összes felmenőjét, hogy valamelyiktől olyan vért örökölt az egyetlen fia, hogy katonának állt és így öregségére neki kellett vinnie a kovácsműhely és az udvar feladatait. Annak örült, hogy a legnagyobb lánya már be tudott segíteni a feleségének a háztartásba és vigyázott a hűgaira, amikor feladat volt a ház körül vagy a mezőn. De amikor a leányaira gondolt, mindig arra jutott ki, hogy a szegénységben hogyan fogja mindet tisztességesen kiházasítani. Mert szűkös időben a kovácsra is ínség járt. A szükség miatt is kémlelte gyakran az utat, ami a háza mellett vitt el, hogy időben be tudjon fűteni a műhelybe, ha egy-egy lovascsapat érkezik, hogy ki tudja szolgálni őket. Minden munkára szüksége volt az éhes szájak etetésére.

Ezen a reggelen is figyelte az utat, de nem látott mozgást. A reggeli homályban aztán egyszer csak meglátott egy alakot közeledni a gáton. De gyalogosan jött, így csak addig keltette fel a figyelmét, amíg a fia alakját kereste benne, de ahogy látta, hogy más a mozgása és alacsonyabb lehet, nem törődött vele. Folytatta a munkát az istállóban. A hajnali munkában rá is felejtett a közeledő alakra. Éppen elrendezte Fügét, a tehenet, mire kijött a nagylánya, hogy megfesse. Nemigen beszéltek. Mindketten tudták a dolgukat. Miska kovács amúgy is kevés szavú ember volt. Inkább zavarta a fecsegés, mint kedvelte volna. A huszárok is a kiváló munkája, mintsem a beszéde miatt keresték fel lovaikkal. Szóért inkább a kocsmába mentek, amíg a kovács a lovaikon dolgozott.

Magának való ember volt Miska kovács, aki, mióta a fia elment, még szótlanabb lett. Az állataival volt meg a legjobban. De a pulit nehezen tűrte maga körül. Ez volt a fia kedvence. Amikor a lába körül szaladgált egy-egy simogatásért, mindig elhajtotta. Egyszer csak feltűnt neki a csend, hogy a puli nem csahol a lovak körül és baromfikat sem kergeti az udvaron.

Az istálló ajtajában megállva a szemeivel kereste a kutyát, amit a még mindig távolban közeledő, néhány lépésenként megtorpanó alak körül ugrálva látott meg. Homlokát ráncolva pödört egyet a bajszán, ahogy erősen gondolkodott annak láttán, ahogy a távoli alak meg-megsimítja a kutya fejét. Jól ismerte a pulit, amitől az idegenek csak lóháton vagy szekéren tudtak bemenni a portára. De a kovács nem ért rá méltósággal tölteni az idejét. Begyűjtotta a tüzet a műhelyben és várta a szerencséjét.

Vékonydongájú, sima arcú, pelyhedző bajuszú fiatalember fordult be a kovácsműhely ajtaján. Teste szinte elveszett a hatalmas kabátban, amit a karjaival is összefogott magán.

- "Miska bátyám, áldja meg az Isten, de örülök, hogy hazaértem!" - szólt, majd összerogyott. A kovács felugrott az ismerős hangra, odarohant hozzá és mintha csak a saját fiát fogná, úgy ölelte magához a fiatalembert. A tűzhely mellett egy padon csinált neki helyet, hogy az felmelegedjen.

- "Drága fiam, Sándor, már azt hittük, te is katona lettél, mint a kis Miska! Hónapok óta nem hallottunk rólad. Édesanyád belebetegedett, hogy nem tud rólad semmit." - mondta neki a kovács, majd újból és újból megölelte. Majd beszaladt a házba, hogy kenyeret, szalonnát hozzon neki, mert látta, hogy gyenge és igencsak napok óta semmit sem ehetett. Ahogy ellátta a fiatalembert, visszament a házba. A kovács csak annyit mondott a feleségének, hogy a Petrovicsék fia jött meg és a műhelyben van, majd leült a gyerekek közé az asztalhoz, ahol a friss, meleg tejet itták.

- "Miska, igyon maga is egy bögre tejet. Még nem is evett ma." - mondta neki a felesége. De a kovács csak annyit mondott, hogy kell a tej a gyerekeknek, hogy legalább az legyen nekik. A gyerekekben volt minden reménye. Értük küzdött a szegénységgel minden egyes nap. Azzal a maradék tejet, ami a sajtárban volt, szétöntötte a leányok bögréibe, majd kiment a műhelybe, hogy ne lássák rajta a szegénység keserűségét. Felderítette, hogy betért hozzájuk Sándor, szívesen tartotta szóval. Örült a fiatalembernek, aki azon a télen született, amikor az ő fiuk is. Kellett neki a dolgos kéz a tanyán, mert öregségére, minden nehezebben ment neki egyedül, de tudta, hogy nem jól van az, hogy nem a szülői házhoz ment először, hanem náluk keresett menedéket. Nem tudta, hogy mondja meg neki, hogy nem tudna még egy száját etetni, mert nekik is alig jut, amikor nincs ideje a kovácsmunkának. Az asszony, ha már vendég volt a háznál, tyúkot vágott ebédre. Abból főzött kiadósan tarhonyával. Nem volt sok, de több volt, mint amennyi egyébként az asztalukra szokott kerülni. A tyúkocskát, amit addig a napi tojás miatt nem vágtak le, azért tette az asztalra, hogy ne lássék a szegénységük, ami egyre inkább átjárta a mindennapjaikat. Sándor az ebédnél elbeszélte nekik, hogy megjárta Pozsonyt, Gyórt és Pestet is. Próbált megfelelni az iskolában, de könnyebbnek találta a színészmesterséget, ami nehezen adott kenyeret az álmodozó fiatalembernek, aki akkor már versírára is fordította az írástudományát.

Hogy nem sikerült boldogulnia, azért döntött úgy, hogy bár szégyellte magát, mégis hazatér Dunavecsére a szülői házba. De nem mert hazamenni a szüleihez. Félt az apjától, aki maga mindig megfogta a munkát és tisztességre törekedett. Látta, hogy amikor a mézárszéket fel kellett adnia, kocsmárosnak állt, hogy őt taníttatni tudja. Jól tudta, hogy várja az apja, hogy mikor segít be neki a munkába, de őt a kétkezi munkánál jobban vonzotta a színészmesterség és ezért jobban tetszett neki az, amikor az anyja újabb és újabb módot talált arra, hogy az iskoláit befejezhesse.

Szívesen vette a figyelmet, amivel a kovács és a felesége volt iránta. Lelkesítette és új kalandokra sarkallta, hogy megtudta, hogy a kovács fia, aki pajtása volt, katonának állt. Tudta, hogy a szülei mit várnak el tőle, azonban a kis Miska bátorsága őt is a katonasorba lépésre bátorította, noha látta, hogy a szülei bánkódnak utána és hiányzik a munkája a háztól. Kimelegedett a sok beszédben. Haja csapzottan lógott a szemeibe, amikkel tüzesen nézett, mintha az egész világot le tudná győzni, miközben ziláltságában jól láthatóan a maga dolgaiban sem jutott dülőre. Kalandjai meséléséből a kisleányok hangjára zuhant vissza a jelenbe. A legkisebb leány volt a legbátrabb. Az kérdezte meg az anyjától, hogy van-e még étel. Akkor vette észre, hogy a leányok tányérja lett üres először. A kisleány kérdésére az asszony a magából adott a legkisebbnek, Miska kovács pedig, noha maga nem nyúlt az ételéhez, azt mondta, hogy ő már jóllakott. Erre az ifjú égő orcával állt fel az asztaltól, megköszönte a vendéglátást és hazaindult.

Otthon először az édesanyjával beszélt. Mint mindig, most is abban bízott, hogy az anyja a pártját fogja. Az apja nem kímélte, amikor feltárta előtte, hogy mennyi áldozatot hoznak miatta, hogy annyit dolgoznak, amennyit csak tudnak. Mária asszony féltette Sándor fiát, mintha csak egyetlen gyermeke lett volna. Mindig addig beszélt az urának, amíg az megenyhült és segítségére lett Sándor fiuknak. Megbeszélték, hogy Selmecre küldik, hogy bizonyítványt szerezzen. Mindketten hittek benne, ahogyan csak egy szülő tud hinni a gyermekében, hogy jobb élete lesz, mint neki volt és jobbá teszi majd a világot.

Petőfi Sándor szobra
Dunavecse

*Bubrik Zsuzsanna:
Anyák Tyúkjá (mandala)*

Kristófné Vidék Margit: Hazavágyva

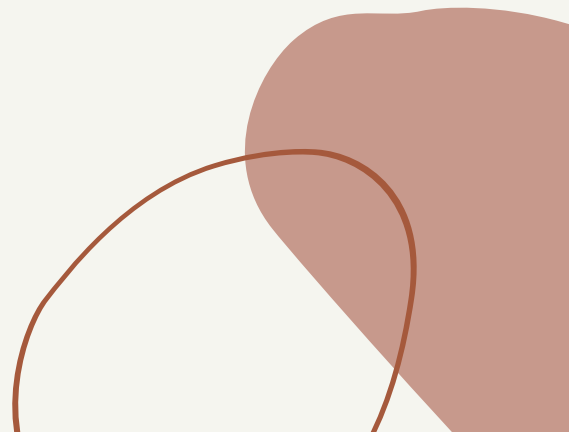
Petőfi Sándor: Szülőföldemen
„Hol vagytok, ti régi játszótársak?”

„Hol vagytok, ti régi játszótársak?”
kósza emlék villan fel a múltból,
és nesztelenül, mezítláb járva
körbeölel a gyermekkor újból.

Könnyek helyett kacagások várnak,
tárul szívem legrejtettebb zuga,
babalétem tündér- fonta álma,
báránfelhőn jóízűen szunnyad.

Síráskarcolt csendem még itt lebeg,
botladozó léptem nyomát vágyom,
kedves percek megmaradtak nekem,
hunyt szemmel is barátaim látom.

Megőriztem szívemben az álmot,
tábortüzek szikra-csillagait,
égig értek akkor még a lángok,
rejtegettem lehulló hamvait.

Kalocsa Zsuzsa: Alföldi rónaság

Az emlékeimnek adok hangot, amikor 2022-ben kirándulás alkalmával különleges túrákon vettünk részt a Petőfi emlékévében, Bács-Kiskun megyében. A Megyei Önkormányzat az emlékévé alkalmából tanulságos programokat állított össze, felnőtt- és iskoláskorú gyermekek részére egyaránt. A diákok is szívesen vettek részt a túrákon, ahol a Petőfi szel-lemisége volt a középpontban. Hiteles képet kaptunk a 19. századi tájról, „Lenn az Alföld tengersík vidékin. Ott vagyok honn, ott az én világom” melyet a költő a versében is megírt.

A túravezetők versekkel készültek, hogy még hatásosabb legyen az élmény a diákok számára. A versek szavalására a bátrabbak jelentkeztek, így mindenki szembesülhetett mindazzal, amit a versben hallott. A verssel együtt nézhettük a tájat, amely teljesen más élményt nyújtott. Nemcsak az Alföld c. versét élhettük át képi világban, hanem számos verse foglalkozik a csárdák és a betyárellet világával, amely 200 évvel ezelőtt egészen máshogy nézett ki az alföldi táj, mint most.

Visszakanyarodva meglátogattuk a Petőfi szülőházat és emlékmúzeumot Kiskőrösön, ahol született, s nevelkedett a magyar költő, forradalmár. A látogató eredeti állapotában találta. A berendezett szülői ház visszatekintést adott az akkori élet hangulatának, ahol a költő született. Híres látogatói voltak a Liszt Ferenc, Feszty Árpád, Babits Mihály, Kosztolányi Dezső, Móricz Zsigmond is. Egyszerű bútorok vannak a szülői házban elhelyezve. Nyoma sem volt a fényűzésnek, mégis az ott átélt boldogságot a falak őrzik.

Nem fájt nekik a szegénység,
szívükben élt a reménység.

A kis házat nyugalom lengte be,
tán' még most is ott él a szelleme.
A tárgyak a családról mesélnek,
Ő, a haza sorsáról elmélkedett!
Életét adta, eszméi élnek,
mindenkihez szólnak,
emléke előtt földig hajolnak!

Szabadságnak prófétája,
s Júliának méltó párja,
Hazának igaz híve,
a nemzetért fájt a szíve!
Szeretett hazáját cserben
nem hagyhatta,
életét kérte, magát feláldozta!

Elvesztette nép a harcát,
örökre őrzi a nagy költő arcát!

Nemes Regina: A gólya

Dr. Pánti Irén: Petőfi nyomában

Petőfi Sándor! Van-e ki e nevet nem ismeri? Nevét és életének eseményeit jól ismerjük. Verseiben és naplójában addig szokatlan őszinteséggel festette le mozgalmas életét, alakját azonban a mai napig a titok köde szövi át. A mai napig sem tudjuk pontosan, mikor és hol született, és pontosan mikor tűnt el a segesvári csatatéren.

1895. előtt ugyanis még nem vezettek állami anyakönyveket. A felvilágosultabb családoknál a családfő a Bibliába jegyezte be a családi események helyét és idejét, csak a keresztelés időpontját lehetett biztosan tudni, mert erről az egyházak pontos nyilván-tartást vezettek.

Petrovics István később emlékezett is rá, hogy nekik is volt ilyen bibliájuk, ahová az ő születésüket apjuk bejegyezte, de ez a biblia a gyakori költözködések között elveszhetett. Csak annyi bizonyos, mert a keresztlevelet megtalálták, és az tanúsítja, hogy Sándort 1823. január 1-jén a kiskőrösi evangélikus templomban keresztelték meg. Születési helyéről sincsenek egyértelmű adatok. Első életrajzírója, Gyulai Pál szerint Kiskunfélegyházán született. A szabadszállásiak állítják, hogy a kis jövevény az ő falujukba érkezett (a családnak ott is volt háza), és azért keresztelték meg Kiskőrösön, mert a gyermek olyan gyenge volt, hogy azonnal meg kellett keresztelni és csak ott volt evangélikus plébánia.

A születési hely és időpont megjelölésében maga Petőfi is ködösített, mert az iskolai okmányokban Kiskőrös mellett Szabadszállást és Kiskunfélegyházát is feltüntette, amikor Sopronba katonának jelentkezett, akkor pedig öregítette magát.

Halála időpontja sem egyértelmű. A fáma szerint 1849. július 31-én tűnt el a segesvári csatatéren, holttestét senki sem látta. Mivel nem tudták, hogyan halt meg, nem látták a holttestét, hollétéről számos találgatás látott napvilágot. Egyik legismertebb, hogy eltűnése után Szibériába került hadifogságba, ott hunyt el, esetleg új életet kezdett.

Bár Petőfi szlovák származása vitathatatlan, mégis ő az egyik legnagyobb magyar költőnk, őt tekintjük az 1848. március 15-i forradalom egyik szellemi vezérének is. A Nemzeti dal című versét a Himnusz és a Szózat mellett tartjuk számon. Költeményei beépültek nemzeti kultúránkba, a hálás utókor emlékét ma is őrzi.

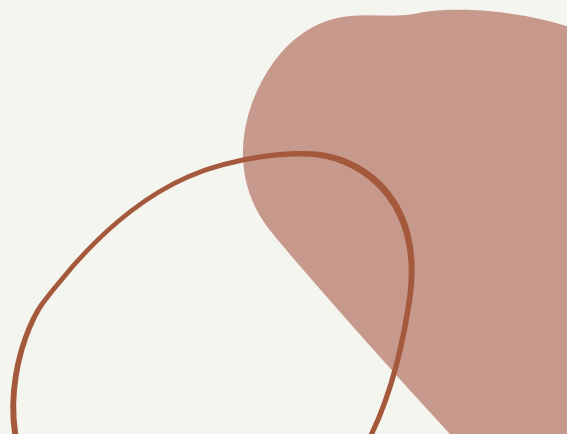
Ő az a költő, akit külföldön is jól ismernek: nemcsak Európában, Kínában is kultusza van, Pekingben és Sanghajban szobrot állítottak neki. Költészete tananyag a kínai középiskolákban.

Petőfi szülei

Ahhoz, hogy ezt a különleges képességű poétát jobban megismerjük, szülei sorsával is foglalkoznunk kell. Édesapja Petrovics István szlovák származású volt, és a színmagyarnak számító községben, Kartalon született 1791. augusztus 15 -én. Nyolcadik gyermekként jött a világra. Azért született Kartalon, mert az édesapja Petrovics Tamás mészáros volt, és itt bérelt mészárszéket. A fáma szerint Petrovics István felmenői armális nemesek voltak, bár ezt nem tudták, talán nem is akarták dokumentálni. Ez a téma Petőfi Sándort sem foglalkoztatta, szerette magát a „korlátlan természet vadvirágának” feltüntetni. a nép egyszerű gyermekének, aki a semmiből küzdötte fel magát. Ez nem így volt a valóságban. Akkor még jó módú szülei a kor viszonyait tekintve kiváló képzést biztosítottak számára és ő kivételes tehetségét szívós önképzéssel állandóan fejlesztette.

Petrovics István Kartalon végezte elemi iskoláit, de a szlovák mellett magyarul is jól tudott, magát magyarnak vallotta. Ő is apja mesterségét folytatta. A mesterlevél megszerzése után rövid ideig vándorolt az országban. 1815-1817 között - amikor Maglódon dolgozott - megismerkedett a vele egykorú Hruz Máriaival, aki a helybeli evangélikus lelkésznel cselédkedett és gyakran vásárolt nála.

Rögtön megtetszett neki a szép, dolgos cselédlány, udvarolni kezdett neki, de ő egy csizmadiasegédbe volt szerelmes. Később fogadta el udvarlását, miután korábbi kérése mást vett feleségül.

Hrúz Mária szülei is szlovák származású evangélikusok voltak. Édesapja, Hrúz János a necpáli kastélyban volt uradalmi cseléd. Mária Necpálon (Túróc vármegye) született 1791. augusztus 26-án. Bár ötödik gyermeke volt szüleinek, valójában első gyermekként nőtt fel, testvérei ugyanis kisgyermekkorban meghaltak. A házaspárnak utána öt gyermeke született. Mária Necpálon a szlovák evangélikus egyházi iskolában tanult meg írni, olvasni magyarul csak fiatal felnőtt korában.

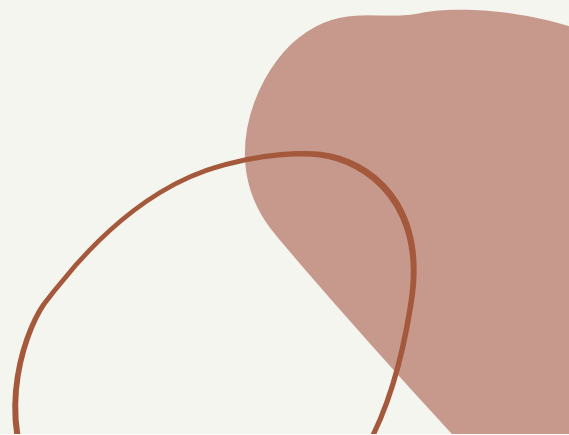
Amikor 1813-ban a jobb megélhetés reményében Pestre költözött a családja, Mária nem tartott velük; az Aszódon élő tanító nagybátyjához szegődött cselédnek. Mikor a nagybátyját Maglódra helyezték, követte őket, később a maglódi evangélikus lelkész családjához ajánlották be. Itt ismerkedett meg Petrovics Istvánnal, akivel 1818. szeptember 15-én Aszódon házasságot kötöttek. Az esküvő után Szabadszálláson kezdték közös életüket, Petrovics István ugyanis itt bérelt mészárszéket. Kemény munkával, ügyességgel, leleményességgel a szegénységből a vagyonos polgárok közé emelkedett. Petrovics István nemcsak a „húsvágáshoz” értett. Később kocsmákat is bérelt és földeket is, ahol gazdálkodott. Sikeres vállalkozónak tartották, 1828-ban megkapta az önmagát megváltó szabad kiskun (redemptus) címet is. Hrúz Mária támasza volt mindenben, elkísérte a vásárookra, dolgozott a gazdaságban és a vállalkozásaikban is.

1821-ben már a kiskőrösi mészárszéket bérelte, ide telepedtek át, a szabadszállási ingatlanukat, bérleményüket azonban megtartották. Az ambiciózus apa 1824 októberétől már két mészárszéket is bérelt Kiskunfélegyházán, ezért itt folytatták életüket. Itt teltek gyermekévei a kis Sándornak, és a két évvel később született öccsének, Istvánnak. Kiskunfélegyházára, erre a magyar, pontosabban kun városra Sándor mindig szívesen emlékezett. A Szülőföldemen című versében ezt írta: „ez a szép Kis-Kunság az én szülőföldem”. A tájat verseiben meleg színekkel, közvetlen hangon örökítette meg.

A költő diákévei

Petrovics Istvánnak megvolt a módja és a lehetősége, hogy fiait taníttassa. "Tanuljatok gyermekeim, most még megtehetünk értetek mindent, de ki tudja, hagyhatunk-e más maradandó örökséget, mint azt, amire taníttattunk?" Megérezte sorsát, mert nincstelen szegény emberként haltak meg mindketten.

A kis Sándor a szülők áldozatkészségének hála, kiváló iskolákat látogatott, 9 jó hírű iskolának volt tanulója. Nem volt eminens, de amelyik tantárgy érdekelte, abban felülmúlta kortársait. Állandóan a könyveket bújta, nyelveket is tanult. 13 éves korában már verseket írt; olyan verseket, melyekkel tanárai és diáktársai elismerését is kivívta.

A gondok akkor kezdődtek, mikor az aszódi líceumba került, és ott elkápráztatta a színház világa. Színész szeretett volna lenni, komoly elhivatottságot érzett hozzá, pedig ehhez, mint később kiderült, semmi tehetsége nem volt. Az iskolába járást hanyagolta. Kimaradozott, jegyei romlottak. Mikor szándékát, hogy színész lesz, tanárának is bejelentette, ő erről apját értesítette, aki rövidesen Aszódon termett, és néhány atyai pofonnal elvette a kedvét ettől az általa haszontalannak tartott mesterségtől. A költő 10 évvel később írt versében így emlékezett apja szigorára „Első esküm” című versében:

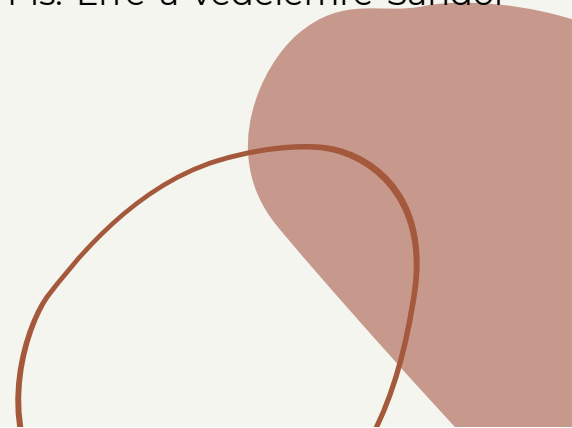
„Itt tettem első esküvésemet
Hogy életemnek egy fő célja lesz
S ez: a zsarnokság ellen küzdeni.”

Petőfi már az iskolában, de érett korszakában is a szabadság világában élt és alkotott. Magánéletét, irodalmi és politikai tevékenységét is a szabadság jegyében tudta csak elképzelni. Talán azért reagált Petrovics István olyan hevesen a fia önállósulási törekvéseire, mert 1838-ban tönkrement. Ebben szerepet játszott, hogy a nagy dunai árvíz házukat minden ingóságukkal együtt elvitte, továbbá, hogy egyik rokonuknak kezességet vállalt, aki nem tudott fizetni, így őt terhelték meg a tartozásával. A legnagyobb probléma azonban az volt, hogy korábbi vásárlásait hitelekből fedezte, és később nem tudta a hitelek részleteit határidőben fizetni.

Ennek ellenére támogatta a 16 éves fia továbbtanulását, mert meggyőződése volt, hogy tanult emberként jobban fog boldogulni. A selmecebányai evangélikus líceumba íratta. Sajnos ekkor már sokkal szerényebben tudta támogatni, ám joggal elvárta tőle a jó eredményeket. Sándor verseivel az önképzőkörben egyre nagyobb tekintélyt szerzett, sajnos közben a tanulást ismét hanyagolta, színházba járt, kimaradozott. Kedvét szegte, hogy volt egy szlovák tanára, aki a szláv szellem nagy híve volt, és kedvenc tárgyából, magyar történelemből megbuktatta. Petrovics Istvánt ezek a rossz hírek nagyon felbőszítették, levelet írt fiának, melyben kitagadta, és megtiltotta, hogy a jövőben a házuk küszöbét átlépje.

Ezzel együtt azt a csekély anyagi támogatást is beszüntette, amit korábban biztosított. Sándor ekkor volt 16 éves, egyedül maradt a világban, élete további hat évében vándorolt az országban, próbált megélhetést találni, sokat nélkülözött, éhezett.

Petrovics István nagyon szerette gyerekeit, de lobbanékony természete miatt az ellentmondást nem tűrte. Ezt a természetet részben Sándor is örökölte, így dacosságával, gyakran összeütközésbe került apja szigorával. Hrúz Mária kedves, szelíd, férjét és gyermekeit odaadóan szerető anya volt, aki fiait szeretetéről mindig biztosította, védelmezte őket az apai szigorral szemben is. Erre a védelemre Sándor különösen rászorult.

A költő tisztelte az apját, de az anyját ezt a „legszeretőbb anyát” mély gyöngédséggel, tiszta szívvel szerette, érzéseit megható versekben örökítette meg (Füstbe ment terv, Jövendölés, Fekete kenyér).

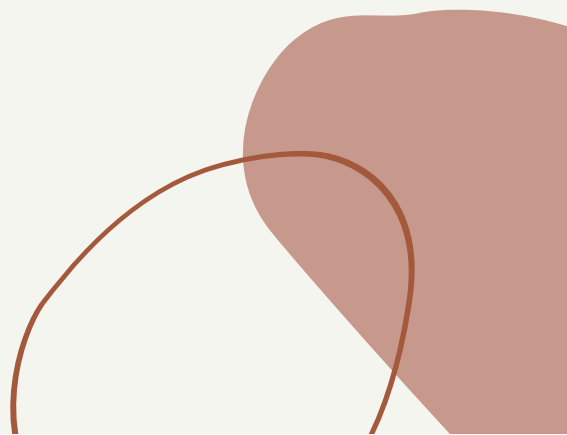
Sándor, miután 1839-ben elgyalogolt Pestre, sikerült bejutnia a Nemzeti Színházhoz statisztának, de tehetség híján nem kapott szerepeket, nem tudott a gázsiból megélni. Sopronban felcsapott katonának, nem tudta azonban megszokni a katonaelet szigorát, és gyenge egészsége miatt sem tudott a követelményeknek megfelelni. Mikor elkapta a tífuszt, másfél év katonáskodás után leszerelték. Ismét vándorszínésznek állt, kevés sikerrel. Leginkább tanulni szeretett volna, ám ehhez az anyagi alapok hiányoztak: nem tudott tanítványokat szerezni, hogy megélhetését fedezze. Pápán kezdett tanulmányait félbe kellett hagynia. Ekkor fordult figyelme újra a költészet felé. Verseit elküldte több folyóirat szerkesztőjének, első verse 1842-ben jelent meg, melyet egyre több követett. 1843-ban már a Petrovics név helyett a Petőfi néven jegyzi verseit, ezen a néven robbant be a magyar irodalomba.

A siker évei és halála

Az apa és fia ellenségeskedése csak 1844-ben oldódott fel, mikor a költő Vörösmarty Mihály támogatását megszerezve ismertebb és versei által egyre népszerűbb lett. Állást is kapott a Pesti Divatlapnál, műveit sorra kiadták. Ő volt az első magyar író, aki írásainak kiadásaiból meg tudott élni. Miután anyagi helyzete rendeződött, szüleit halálukig támogatta, gyakran időzött náluk, és boldogan sütkérezett a családi élet melegében, mikor elfáradt a sok munkában.

1846. szeptember 6-án Petőfi Nagykárolyba, a megyei tisztújításra utazott barátaival. Itt ismerkedett meg Szendrey Júliával, az erdődi Károlyi grófi uradalom jószágfelügyelőjének művelt lányával, aki első látásra megigézte. A báli ismerkedés után többször találkoztak. A szülők ellenállása miatt azonban csak egy év múlva, 1847. szeptember 8-án köthettek házasságot. 1848. március 15-én elragadták a forradalmi események. A márciusi ifjak egyik szellemi vezére volt Jókai Mórral és Vasváry Pállal együtt. A nemzet kívánságait tartalmazó 12 pontot, és Petőfi Nemzeti dal című versét nyomtatták ki elsőnek, a Landerer nyomdában, mint a szabad sajtó termékét.

A szabadságharc kirobbanása után úgy érezte, hogy a hadseregben tudna többet tenni a hazájáért.

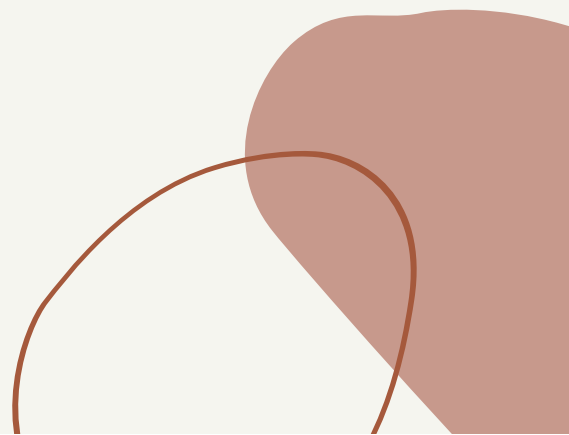

Szolgálatra jelentkezett egy debreceni zászlóaljba, ahol századosi rangot kapott. Családját is Debrecenbe menekítette. Itt született meg december 15-én egyetlen fia, Zoltán.

A harctéren akart küzdeni, ezért kérte Kossuth Lajostól áthelyezését Erdélybe Bem tábornok mellé. Bem szeretettel fogadta a katonai fegyelmet nehezen viselő fiatalembert, őrnaggyá léptette elő és segédtisztjének nevezte ki. Utolsó napjairól annyit tudunk, hogy 1849. július 30-án Marosvásárhelyről elindult, hogy ismét csatlakozzék Bem seregéhez. Július 31-én reggel Segesvár környékén érte be, az oroszokkal küzdő honvédeket. Fegyvertelenül kóborolt a csatatéren, és még aznap délután nyomtalanul eltűnt.

Petőfi Sándor maga választotta magyarságát és művészi hivatását. Hazaszeretetből mégis olyan példát adott nekünk, magyaroknak, mely példa lehet napjainkban is. Naplójában így ír költészetéről.

„Lehetnek ékeesebb, nagyobb szerű lantok és tollak mint az enyém, de szeplőtelenebbek nincsenek, mert soha lantomnak egy hangját, tollamnak egy vonását nem adtam bérbe senkinek: írtam azt, amire lelkem istene ösztönzött, lelkem istene pedig a szabadság.”

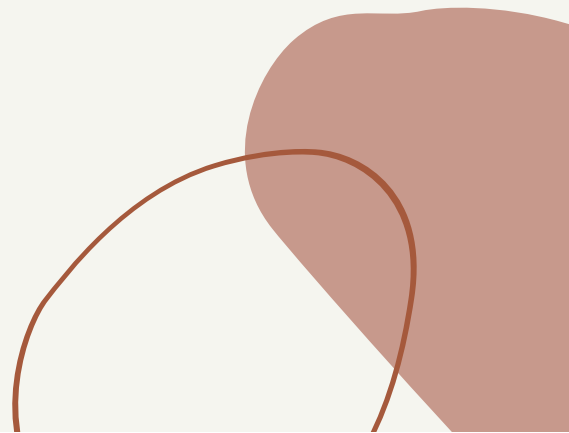
Petres Katalin versei

Petres Katalin: Természet szépsége

"Még nyílnak a völgyben a kerti virágok",
de hulló levelek járnak haláltáncot.
Csendesen ülök kertünkben a dombtetőn,
elővette színes festékeit az ősz.

Rejteket keres sün, darázs és minden állat,
a hűvös szél megborzongatja a fákat.
Elgondolkoztat engem ez a kettősség:
virágok körül sok sárguló falevél.

Szép emlékeim bennem vígan cikáznak,
de vállamra nehezül végül a bánat.
Tudom, a természet rendje örök törvény,
kell tél, majd annál szebb a tavaszi szépség.

Petres Katalin: Lopakodó ősz

Örök körforgás szelete:
"Itt van az ősz, itt van újra,
s szép, mint mindig énnekem."
Színes avar hull az útra.

Változik a napok hossza,
csalóka az indián nyár,
a Nap ugyan fényét ontja,
de az est hűvösre vált már.

Így múlik el az ifjúság,
szép lassan csökken az erő,
fellobbanhat ugyan a láng,
de elfújja a Teremtő.

Petres Katalin: Séta otthon

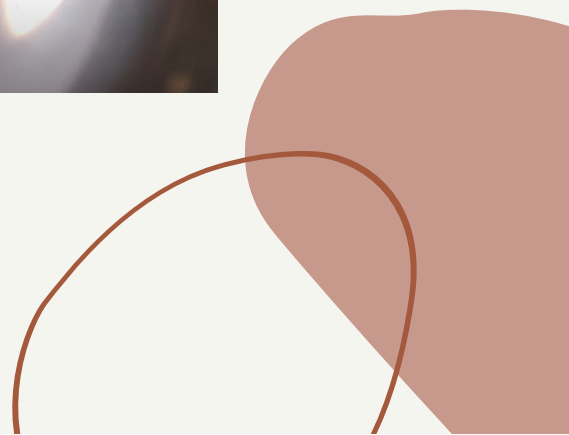
"Itt születtem én ezen a tájon":
Rókus kórházban, Rákóczi úton.
Szerencse, Budára vitt a gólya,
rám várt a Gellérthegy csodás orma.
Gyerekkorom varázsos világa,
a pompás négy évszak változása
játszódott le ott sétáink során,
üdvözölt a sok madár és bogár.
Gyűjtöttem levelet és gesztenyét,
alkottam babát, levél préselést.
Ezért nekem ott a sétám otthon,
ki sem kell menjek a fővárosból.

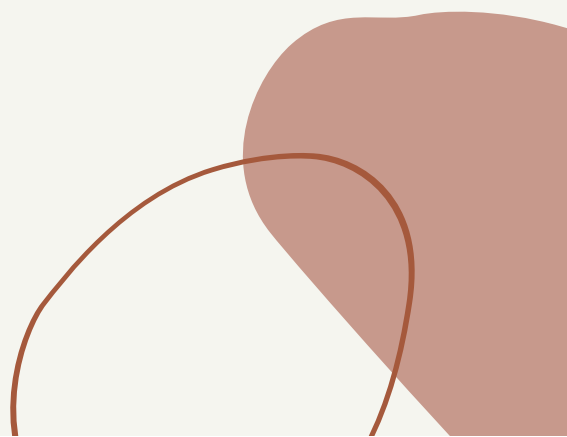

KULTURÁLIS-MŰVÉSZETI KATEGÓRIA

Molnár Bence Zoltán: Poharamhoz (rövidfilm)

Horváth Marci szavai

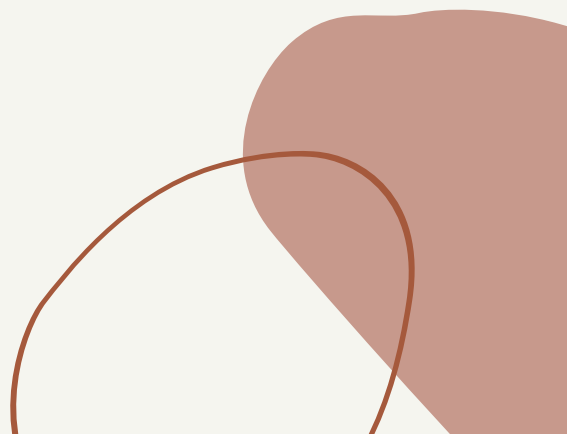

KULTURÁLIS-MŰVÉSZETI KATEGÓRIA

Körtési András: Majd más-kor

*Kovács Judit:
A puszta, télen*

AUEA-fotó Szerbiából

Irodalmi kategória

- I. Hernádi Bence: A XXI. század költői
- II. lochom Zsolt: Nem zeng e dal
- III. Petres Katalin: Természet szépsége

Művészeti-kulturális kategória

- I. Molnár Bence Zoltán: Poharamhoz
- II. Körtési András: Más-kor
- III. Zombori Zoltán: A nagyok virtuális találkozója - Petőfi, Munkácsy és Benczúr Párizsban

Ifjúsági kategória

Alfabetikus sorrendben hármas holtverseny az I. helyen

- I. Beck Flórián: Petőfi-újság
- I. Horváth Márton: Petőfi-szavalat
- I. Nemes Regina: A gólya

A nyertesek jutalma 3-5000 Ft értékben könyvjutalom, egy GYEA logós póló, radírozható Pilot-toll, néhány apró finomság, tea.

Sok szeretettel gratulálunk minden győztesnek!

